

ЛІТАРАТУРА і МАСТАЦТВА

ОРГАН МІНІСТЭРСТВА КУЛЬТУРЫ І ПРАУЛЕННЯ СІЮЗА ПІСЬМЕНІКАЎ БССР.

№ 22 (1244)

Субота, 15 сакавіка 1958 года

Цана 40 кап.

Заўтра, 16 сакавіка, выбары ў Вярхоўны Савет СССР.

Усе на выбары!

Аддадзім свае галасы за кандыдатаў блоку камуністаў і беспартыйных!

Пятро ПРЫХОДЗЬКА

ЗА МІР І ШЧАСЦЕ

Заўтра — выбары ў Вярхоўны Савет СССР — вышэйшы орган улады нашай краіны. Дзень выбараў для кожнага савецкага чалавека — светлае і радаснае свята. І калі нават надвор'е будзе пахмурым, і вецер намяце апошнія сумы сьнегу, нішто не спыніць песні сэрцаў шчаслівых савецкіх людзей. Пасвятлонам апанутыя, з радаснымі ўсмешкамі, цалымі сем'ямі прыйдучы на выбарчыя участкі рабочы і калгаснік, вучоны і пісьменнік, актёр і мастак, воін Савецкай Арміі, студэнт, хатняя гаспадыня, каб аддаць свае галасы за лепшых з лепшых, за самых дастойных, самых верных і мужных сыноў і дачок нашага народа.

Песні і музыка цэлы дзень будуць звіняць на вуліцах, на выбарчых участках. З шчырай і непадкупнай радасцю і верасцю, як сапраўднае ўсенароднае свята, заўсёды праходзяць у нас выбары ў вярхоўны орган Савецкай улады.

Многалюдна было на агітпунктах у дні перадыбарчай кампаніі ў клубах, дамах культуры, хатах-чытальнях і бібліятэках. Ледзь не кожны вецер наладжваліся зместоўныя гутаркі, даклады і лекцыі, цікавыя канцэрты мастацкай самадзейнасці і професіяналаў-акцёраў, паказваліся новыя кінафільмы, арганізаваліся калектыўныя прагляды тэлеперадач. Больш за ўсё і часцей за ўсё ў гэты вечары гутарка ішла пра намяе жыццё, пра тую велізарную змену, якая адбылася ў Савецкай дзяржаве ў пасляваенны перыяд і асабліва за апошнія тры-чатыры гады.

Есць чым ганарыцца, ёсць чым захаляцца савецкім людзям. Мір і праца сталі законам нашага жыцця. У нас усюды спорыцца работа і ўсё ідзе на лад у нашай вялікай шматнацыянальнай дзяржаве. Камуністычная партыя — выпрабаваным і загартаваным кіравнік — вядзе народы савецкай Радзімы ад перамогі да перамогі.

Сёння ў газетах змяшчаюцца прамова Першага сакратара ЦК КПСС таварыша М. С. Хрушчова перад выбарчымі Камітэтамі выбарчых акругі г. Масквы. У ёй гаворыцца, каб аб тым, якіх вялікіх працоўных поспехаў дабіўся наш народ, які велічны перспектывы раскрываюцца перад савецкімі людзьмі ў будучыню камунізму, як настолькі і паслядоўна яны змагаюцца за мір, за дружбу паміж народамі ўсяго свету.

Яшчэ нядаўна Беларусь ляжала ў руінах і палыхах, а сёння новыя вуліцы і праспекты, новыя жылыя дамы, фабрыкі і заводы, кінатэатры, клубы, школы, новыя іскры радуюць вока кожнага грамадзяніна Савецкай рэспублікі. Гэтая вялікая аднаўленчая работа праведзена беларускім народам пад кіраўніцтвам Камуністычнай партыі пры актыўнай братняй дапамозе ўсіх народаў Савецкай краіны.

Але асабліва плённымі былі для савецкіх людзей апошнія чатыры гады. Яны ўвобуду ў гісторыю як гады самых смелых пошукаў і дасягненняў, пра якія толькі магло марыць чалавецтва. Паспяхоўны запуск балістычных ракет, двух штучных спадарожнікаў Зямлі — гэта перамога і ўрачыстасць савецкага ладу, нашай сацыялістычнай сістэмы. Толькі на гэтых фактах ужо можна меркаваць аб узорнай савецкай навукі і тэхнікі, аб неабмежаваных магчымасцях нашай прамысловасці, нашых канструктараў, інжынераў, тэхнікаў, рабочых. Савецкі Саюз стаў дзяржавай перадавой тэхнікі і навукі. Толькі ў Беларусі створана каля 80 навуковых устаноў, у якіх працуе вышэй 4000 навуковых работнікаў. У 24 вядомых навуковых установах рэспублікі

навучаецца 50,5 тысяч студэнтаў — амаль у два разы больш, чым у даваенны час.

Ды хіба толькі гэтым можна вымяраць нашы поспехі. Яны настолькі вялікія і разнастайныя, што цяжка нават іх пералічыць. Усім вядомыя нястомныя клопаты Камуністычнай партыі і Савецкага ўрада аб крутым уздыме сельскай гаспадаркі. І на гэтым адказным участку дасягнуты такія вынікі, пра якія чатыры гады назад можна было толькі марыць.

На сходзе выбарчыкаў Мінскай гарадской — другой выбарчай акругі кандыдат у дэпутаты Вярхоўнага Савета СССР, кандыдат у члены Праўдзіума ЦК КПСС, першы сакратар ЦК КПБ таварыш К. Т. Маўраў гаварыў, што планы вытворчасці і нарыхтовак малака, якія намячаліся ў нашай краіне на шэсць год, выкананы за тры гады. З вялікай радасцю ўспрынялі савецкія людзі паведамленне аб тым, што вытворчасць малака ў краіне ў 1957 г. дасягнула прыблізна 95 працэнтаў яго вытворчасці ў ЗША, а па агульнай вытворчасці малака СССР перавысіў ужо Злучаныя Штаты. У нас ёсць усе магчымасці ў бліжэйшыя гады дагнаць ЗША і па вытворчасці мяса на душу насельніцтва.

Цяпер прымаюцца новыя дзейсныя захады па далейшаму ўздыму сельскай гаспадаркі. Паставава лютэўскага Пленума ЦК КПСС аб далейшым развіцці калгаснага ладу і рэарганізацыі машына-трактарных станцый і тэрыяс даклада таварыша М. С. Хрушчова па гэтым пытанню сустраэты ўсімі працоўнымі нашай рэспублікі і гарадскім асяродкам. Жыццё паказвае, што рэарганізацыя МТС стала магчымай, бо нашы калгасы сталі буйнымі, шматгалінавымі, эканамічна развітымі гаспадаркамі, якія маюць неабходныя кваліфікаваныя кадры.

Усе раннімі Камуністычнай партыі і Савецкага ўрада накіраваны на тое, каб яшчэ лепш жылося савецкім людзям, каб усюго ў нас было ў дастатку, каб кожны чалавек зможа жыць і культурна адпачываць. У Звароце ЦК КПСС да ўсіх выбарчыкаў сказана: «Клопаты пра дабрабыт і росквіт савецкага народа, пра задавальненне яго растучых матэрыяльных і духоўных запатрабаванняў будуць і надалей вызначальнымі галоўнымі напрамкамі дзейнасці Камуністычнай партыі і Савецкага ўрада. У гэтым нашай партыі бячыцца сваё асноўнае адулачу, сэнс усяй сваёй работы па ажыццяўленню заповітай вялікага Леніна».

І словы Камуністычнай партыі ніколі не разыходзяцца са справамі. Што можа быць больш высакародным, чым гэтыя штодзённыя клопаты пра жыццё народа, клопаты пра кожнага чалавека. У гэтым крыніца блізкага даверу народа да партыі, аднаўленчай падтрымкі масамі яе мудрай ленынскай палітыкі.

Мы жывем у велічны, непаўторны час. Кожны дзень прыносіць савецкім людзям новыя радасныя весткі. Стала традыцыяй у нас сустракаць кожнае свята новымі працоўнымі поспехамі. Спартыўніцтва ў гонар выбараў у Вярхоўны Савет СССР ахарылі мільёны працоўнікаў на фабрыках і заводах, у калгасах і саўгасах. Мы чуюм па радзі, чытаем у газетах пра гэтыя поспехі і захаляемся нястомнай энергіяй савецкага чалавека, які хоча, каб яго Радзіма была самай багатай, самай магутнай дзяржавай у свеце.

Гордыя сваімі поспехамі, поўныя творчых сіл, з моцнай верай, што іхмі міру, за які настойліва і паслядоўна змагаюцца партыя і ўрад, перамога ва ўсім свеце, прыйдучы заўтра савецкія людзі на выбарчыя участкі. За мір і шчасце аддадучы яны свае галасы.

На здымку: плакат мастака В. Зеланава.

СЕЛЬСКІ АГІТАТАР

Вечар у калгасным клубе сабраліся члены сельсагаспадарчай арэліі імя Сталіна. За сталом сядзіць настаўнік мясцовай школы Адам Піліпавіч Аліфіравіч. Ён растлумачвае прысутным Зварот Цэнтральнага Камітэту Камуністычнай партыі Савецкага Саюза да ўсіх выбарчыкаў. Агітатар-камуніст на яркіх прыкладах паказвае хлэбаробам дасягненні і змены, якія адбыліся ў раёне і рэспубліцы за час, што прайшоў ад мінулых выбараў у Вярхоўны Савет СССР.

Шмат чаго даваўся раскаваць агітатару ў гэты вечар. Тут ішла гутарка і аб выніках рэспубліканскай нарады перадавой сельскай гаспадаркі, і размова аб будучым ураджаі.

Хлэбаробы калгаса гарача прынялі Зварот нашай партыі да ўсіх выбарчыкаў і абавязаліся прыйсці да дня выбараў у Вярхоўны Савет СССР з новымі працоўнымі дасягненнямі.

Нядаўна агітатар Аліфіравіч праводзіў гутарку на тэму «Асноўныя правы і абавязкі савецкіх грамадзян». Простая мова, яркія прыклады, захаляючы матэрыял дакавалі калгаснікаў. Абмеркаванне тэмы выйшла ў актыўную гутарку. Калгаснікі гаварылі аб справах свайго калгаса, крытыкавалі праўдзеныя за недахопы і хібы ў рабоце.

Першая палюводчая бригада добра лічылася асяточай у калгасе. Партыйная арганізацыя ларучыла тав. Аліфіравічу заняцца гэтай бригадай, разабрацца ў прычынах яе адставання. Энергічна ўзяўся Адам Піліпавіч за выкананне даручэння. На брыгадным сходзе было абмеркавана пытанне

аб выкананні ўзятых абавязанасцяў і стане працоўнай дысцыпліны.

Калгаснікі рэзка крытыкавалі брыгадзіра за ігнраванні адносін да свайх абавязкаў, укавалі, што ён перастаў лічыцца з думкай калгаснікаў, зазнаўся. Тав. Аліфіравіч паставіў пытанне аб недастатках палюводных брыгадзіра на пасаджэнні праўдзены калгаса.

Але неспакойны настаўнік-актыўст не абмежаваўся гэтым. Ён пачаў рэгулярна збіраць брыгаду, арганізаваў сацыялістычныя спартыўніцтва па лямінажы ўраджайнасці. Справы ў брыгадзе лаяліся лепш, яны выйшлі з ліку адставоўчых.

«Халодны зімовы дзень. Над лясам і пералескамі, што акаймоваюць зямлі калгаса імя Сталіна, нізка павуць хмары. Сонца то блісне, то навоўга схавасца. На шырокім калгасным полі работа ідзе жыццё, энергічна. Асабліва добра паказчыкі ў Івана Макаравіча, Уладзіміра Купраўвіча, якія выраблялі па выніках арганічных утварэнняў свае нормы на 165—180 працэнтаў».

Гэта не застацца незаўважаным. Адам Піліпавіч адрозу ў расказаў аб дасягненнях перадавой ўсім членам брыгады. А на наступны дзень выдатны паказчыкі былі і ў Міхаіла Купраўвіча, Змітрака Давідовіча і іншых калгаснікаў.

Нашы добрыя ўдзячны Адаму Піліпавічу за яго ларучэнне працу, — гаворыць старшыня калгаса Сцяпан Іванавіч Грыцук.

М. АСОЎСКІ, сакратар партарганізацыі калгаса імя Сталіна.

Жыткавіцкі раён.

У гэты дзень

Мы сорок год
Младзем нашу ўладу.
Адаючы
Навескі сэрцы ёй.
І заўтра ўранку,
Свайму ічасцю радзі,
Прыду на ўчастак,
Нібы ў дом у свой.
Звычайна ўсё:
Чыстоўтая кабіна,
Маленькі столік,
Лямпа, карандаш.
І хвосці ўжо
Найпершым у краіне
У журналісцкі трапіў рэпартаж.
Вось кандыдаты.
Колькі ў краі родным
Найлепшых з імі звязана надзей!
Імёны іх напісаны народам,
Імёны протых, дарагіх людзей.
На адзіноце гутарыя з імі,
Свой асабісты ім даю наказ.

І яшчэ больш прыгожаю Радзіма
У гэты час становіцца для нас,
Ты бачым іх,
Ты чуюш іхні голас,
Магутным голае партыі свайёй,
І надзвычайным нейкім зноў наука
Становіцца усё перад табой,
І гэты дом,
І гэты столік новы,
К якому ічка падыходзім мы,
І нейкі шумней за вокны дзверы
Развіваюцца з халодам зямлі.
Не проты будзельны ты апускаеш.
А ты ўручаеш сёння свой мандат
Тым,
Хто стаіць за іччасце твайго краю.
Дзе ўсе сабралі — рабочы і салдат.
Перад табой прасіцца ў прасалах
Шчаслівы шлях, якім у свет ідзеш.
І ты ўсім сьмяючым сэрцам радзі,
Што ў савецкім краі ты жывеш.

Наша адзінства

Дзень выбараў — вялікае ўрачыстае свята для кожнага савецкага чалавека. У гэты дзень мільёны людзей нашай краіны аддадучы свае галасы за кандыдатаў блоку камуністаў і беспартыйных, за лепшых сыноў і дачок савецкага народа.

Усяго чатыры гады адзіваюць нас ад мінулых выбараў у Вярхоўны Савет СССР, а якімі сапраўды выдатнымі адбіткамі адзначаны гэты невялікі гістарычны адрэзак часу! Пад кіраўніцтвам Камуністычнай партыі савецкі народ ларучыцца выдатных перамог у развіцці ўсіх галін сацыялістычнай эканомікі, навукі і культуры, па ўмацаванні свайго міжнародна-палітычнага ўраджайнасці.

Усе гэтыя гады адзіваюць нас ад мінулых выбараў у Вярхоўны Савет СССР, а якімі сапраўды выдатнымі адбіткамі адзначаны гэты невялікі гістарычны адрэзак часу! Пад кіраўніцтвам Камуністычнай партыі савецкі народ ларучыцца выдатных перамог у развіцці ўсіх галін сацыялістычнай эканомікі, навукі і культуры, па ўмацаванні свайго міжнародна-палітычнага ўраджайнасці.

Усе гэтыя гады адзіваюць нас ад мінулых выбараў у Вярхоўны Савет СССР, а якімі сапраўды выдатнымі адбіткамі адзначаны гэты невялікі гістарычны адрэзак часу! Пад кіраўніцтвам Камуністычнай партыі савецкі народ ларучыцца выдатных перамог у развіцці ўсіх галін сацыялістычнай эканомікі, навукі і культуры, па ўмацаванні свайго міжнародна-палітычнага ўраджайнасці.

Усё, што робіцца ў нашай краіне, робіцца ў імя інтэрэсаў працоўных. Жыццё савецкага чалавека з кожным годам становіцца ўсё лепшым і прыгожым.

Камуністычная партыя заўсёды клапацілася і ўважліва ставіцца да спраў савецкай народнай інтэлігенцыі, перасправае ад памылак, падкрэслівае поспехі і мудра падказвае шляхі руху наперад.

Славянская гісторыя многанациянальнага савецкага мастацтва непарушліва звязана з гісторыяй барацьбы нашага народа за камунізм. Жыццё паказала, што наша мастацтва цесна звязана з народам, з партыяй, расце і мацее з кожным днём. Меналіта таму, што работнікі савецкага мастацтва ніколі не адрываліся ад жыцця народа, нахвёна і з вялікай любоўю адзіваюць нашую сучаснасць, яны змагі стварыць выдатныя кінафільмы, спектаклі, яркія палотны жыццяў, скульптуры і жанры савецкай народнай культуры.

Беларускі народ рыхтуецца цяпер да знамянальнага дня ў сваім жыцці — 40-годдзя ўтварэння Беларускай ССР. У гэтым годзе тэатры рэспублікі

паставяць спектаклі, большасць якіх будзе прысвечана барацьбе, працы і жыццю беларускага народа. Калектыў ролігата мне акадэмічнага тэатра імя Інкі Купалы прыкладае ўсе сілы, усю творчую энергію, каб з гонарам выканаць свой абавязак перад народам, перад партыяй.

У дзень выбараў у Вярхоўны Савет СССР — 16 сакавіка 1958 г. — мы, работнікі мастацтва Савецкай Беларусі, будзем галасаваць за верных дачок і сыноў савецкага народа, за людзей, якія ўсёвалі сабе самаадданай працай, за лепшых прадстаўнікоў навукі і культуры, нястомных працоўнікаў прамысловасці і сельскай гаспадаркі, за нашых выдатных грамадскіх і дзяржаўных дзеячоў. Дзень 16 сакавіка стане днём новага трыумфу савецкай дэмакратыі, магутнай дэмакратыі непарушлага адзінства Камуністычнай партыі, Савецкага ўрада і народа.

Аддадзім свае галасы ўраджайным кандыдатам блоку камуністаў і беспартыйных!

Ул. УЛАДАМІРСКІ, народны артыст Саюза ССР.

М. ЗАЛЕСКІ.

Цікавыя гутаркі

Ад сарака да ста чалавек наведваюць штодзень чытальную залу Старадарожскай раённай бібліятэкі. Загледзіла чытальную залу Зінаіда Ермаловіч з кожным зноўдзе час пагартыць, ларучыць што пачытаць.

Вос прайшоў вяснянскага росту пачытаць чалавек у акуларах-актыўны чытаць пенсіянер Пётр Рыгоравіч Бурм. Зінаіда Мікалаевна адрозу ж пранявае яму свежыя нумары часопіса «Огонек», які так любіць чытаць Пётр Рыгоравіч.

Прыемаю памарыць аб будучыні свайёй Радзімы каля малаўнічатага стэнда «Праз пятнаццаць год», у якім сабрамы лічылі і факты, што раскаваюць аб мерапрыемствах партыі і ўрада па развіццю прамы-

ловасці і сельскай гаспадаркі нашай краіны на бліжэйшыя пятнаццаць год.

Славянскім Уброеным Сілам Савецкай краіны прысвечаны стэнд «40 год Савецкай Арміі». У стэндзе з выбарамі ў Вярхоўны Савет СССР ларучыцца выдатныя кініжкі выстаўка.

Матэрыяламі, сабранымі ў чытальнай зале, карыстаецца многа агітатараў. Яны выступаюць тут з гутаркамі і дакладамі. Нядаўна настаўніца-агітатар Клаўдзія Патруева Яроміна правяла з выбарчыкамі гутарку аб савецкай выбарчай сістэме як самай дэмакратычнай у свеце.

Майстры сцэны ў выбарчыкаў

Для культурынага абслугоўвання насельніцтва ў дні надрыхтоўкі да выбараў у Вярхоўны Савет СССР у рэспубліцы было створана 1 609 агітацыйна-мастацкіх брыгад, большасць іх — пры культурна-асветных установах.

У раснах палівала агітацыйна-мастацкая брыгада Міністэрства культуры БССР у складзе лектара Г. Самсонава, народнай артысткі БССР Р. Млодак, артыстаў Беларускага Г. Бандарэўскага, З. Смысоевай, М. Пакуцінскай, Э. Трубіна, С. Фомчанкава, артыста Акадэмічнай кампеды

БССР В. Кузіна, кінамеханікаў А. Назароў і А. Краўчанкі.

Першым маршрутным пунктам быў гарадскі пасёлак Мір Караліцкага раёна. Уздольнікі брыгады з цікавасцю ехалі сюды. Мы ведалі, што з 30 калгасаў раёна 29 — мільянеры. Людзі жывуць багата, культурна.

Старшыня гарадскага насялковага Савета Н. Нішко радасна сустракае нас, раскавае аб справах працоўнікаў паляў.

З самага ранку ля ўваходу ў кініжкі магазін збіраецца многа аматараў кініжкі.

Калгаснікі цікавіцца літаратурай па палюводству, вучанцы сяроднай школы выбарчыя канцэрты падарунак.

У Міры ёсць клуб на 300 месц, дзево бібліятэка — гарадская і дзіцячая. У дзіцячай бібліятэцы ідзе падрыхтоўка да канферэнцыі чытачоў па кініжцы Н. Дубава «Сірата». Гарадская бібліятэка праводзіць калектыўныя чыткі кініжкі К. Лапіна «У любоў треба верыць».

Брыгадзе неабходны матэрыялы для ўключэння яго ў праграму выступленняў. Былі складаны агітатары. Разам з імі мы абмеркавалі арганізацыйныя пытанні, тут жа заказалі запрашалыя білеты.

— Самае цяжкае справа, — гаворыць т. Нішко, — размеркаваць запрашалыя білеты. Жалючы трапіць на канцэрт значна больш, чым умяшчае клуб.

У няці кіламетрах ад Міра знаходзіцца калгас «1-е мая». Вос тут і павінна адбыцца першае выступленне. Ларуча замесца, дэме моцнага мідэцыя. Прабіваемя на аўтамашынах у калгас. Накіроўваемся ў клуб. Канцэрт прайшоў з вялікім поспехам. Калгаснікі ішчыра ларучыцца па прыезд. Сёння ў клубе паліваў нават тых, хто ніколі сюды не прыходзіў. Не прыходзілі таму, што гурты самадзейнасці тут не працуюць. А сёння тут поўна людзей; да іх упершыню прыходзілі професіянальныя артысты.

— Мы велімі ўдзюжны, што нароўце і да нас прыходзілі артысты. Яны вавіны ў калгасах выступаюць часцей, таму што яны народныя, — гаворыць калгаснікі, звартаючыся да народнай артысткі БССР Р. Млодак.

Вос падоходзіць пажылае калгасніца з першай брыгады, яна з захалянем кажа артыстам:

— Паслухаўшы ваше выступленне, нібы ў Мінску паліваў. Жывем мы цяпер добра. І грошы ёсць, і прадукты, а вос культурнай работы мала. Цяпер гэта мы асабліва разумеем. Пра гэта мы скажам сваім дэпутатам М. Луціўку і Н. Букавай. Будзем ставіць пытанне на сходзе, каб добраўпарадкаваць клуб. Тады, магчыма, і вы часцей будзеце да нас прыязджаць.

Майстрам сцэны, безумоўна, траба часцей быць у калгасах. Пра гэта гаворыць шматлікія вадукі наведвальнікаў канцэртаў нашай брыгады.

Калгаснікі сельгасарцелі «Першае мая» ішчыць у кініжцы вадукі: «Прасім Міністэрства культуры гэтае добрае пачынанне прадоўжыць, прысмылаць да нас лектараў і артыстаў часцей».

У праграме выступленняў агітбрыгады — лекцыя аб бягучым моманце, літаратура-музычная кампазіцыя Г. Балдарэўскага «Гаворыць Мінск» у выкананні аўтара і З. Смысоевай. Кампазіцыйная пачынаецца канцэрт.

Гледчыя ў кініжцы вадукі напісалі: «Асабліва задаволены, што ў нашую вёску прыходзіла народная артыстка БССР Р. Млодак. Не выступленні мы праслухалі з вялікай цікавасцю і ўвагай. Сапраўднае мастацтва! Калгаснікі выносяць шчырую падзяку ўдзельнікам агітбрыгады».

Сакратар партарганізацыі калгаса «Ленінскі шлях» Насіжэўскага раёна т. Петрачкоў у кініжцы вадукі напісаў:

«З цікавай праграмай і па-майстарску выступілі артысты Г. Бандарэўскі і З. Смысоева. Іх выступленні, якія ў выступленне артыста В. Кузіна, сустракаліся гарачымі воплескамі. Гледчыя многа разоў прасілі паўтарыць асобны нумары».

Многа добрага запісана ў кініжцы вадукі і пра артыстаў С. Фомчанкава, М. Пакуцінскага, Э. Трубіна.

Брыгада наведала калгасы Караліцкага, Насіжэўскага і Ляхавіцкага раёнаў. За сем дзён дадана дванаццаць канцэртаў, абслужана каля чатырох тысяч выбарчыкаў.

Куды б ні прыязджаў агітбрыгада — усюды было многа новага і цікавага. Мы стараліся наведваць культурна-асветныя ўстановы, аказваць ім дапамогу.

У калгасе «Шлях Ільіча» Крывошынскага сельсавета Ляхавіцкага раёна нас асабліва зацікавіла работа сельсавета Дома культуры (дырэктар А. Ляшчынскі). Шмат цікавага і навуцальнага знайшлі мы тут. Прыцягвае ўвагу афармленне сельсавета Дома культуры, яго навуцальнага агітатара. Малаўнічца зроблена юбелійная выстаўка да 40-годдзя Вялікага Кастрычніка, плакат — «Нам расі раён і цяпер». Змястоўна вядзецца і культурна-асветная работа. Дом культуры заваяваў першыместа ў аглядае культурна-асветных устаноў рэспублікі. Пераходны вышпек ЦК ЛКСМ Беларусі атрымалі за дасягнутыя поспехі ў разгортванні фізічнай культуры і спорту.

Самым перакананым і бадай, неабходным дзіпер у сельскім Доме культуры з'яўляецца стэнд «Нам Крывошына раён і цяпер». Прагледзены гэты матэрыялы, можна пераканацца, якія велічныя пераўтварэнні адбыліся за параў-

нальна кароткі тэрмін. На стэндзе сабраны лічымы росту эканомікі, побыту і культуры вёскі за 1945—1957 гг.

Багуны ў бары не растуць...

(Заканчанне. Пачатак на 3-й стар.)

дзень патушылі пажар. Такай суні... Кінь акурка і паліжыць агонь на шыдныку.

Перад пачынаў я мяне на шырэй ад каўры і моху сонца мільгае хвацкі залісны — паласочка. Яна тут першы год, і таму варонкі, або як іх казвалі наша падсочніца Надзя, тарніці, высокая на ставак — не дастаць рукою. А так і хочацца зняць гэтую прыгожую, чараніцага колеру варонку — удыхнуць пах свежай смалы і напіцца з яе вады, горкай, нясмачнай, але гачай на ўсіх яна, як гаворыць мой бацька... Але я ведаю, што лета сухое, і што варонкі сёння пустыя, гэты ўчастак учора надворкам абышла з вядром яна, Надзя—мая смуглатварая мара з белаў ямачкай на ілбе, аднаквой колішняя ўдару аб нешта вострае, якая ніколі не паддаецца загару.

Бор у Бірзэўцы ўзраецца клівам у балота — таксама Бірзэўца. Не, хутчэй гэта балота абагнула яго сваёй высокай асакі і сціскаю, хмызнякамі і краніцамі. Селеда падсохла і яно, таму месцамі на ім выкашана трава, і там блішчэць вада. На самай жа таваі, дзе і ў сухое лета не ступае нага чалавека, пагнутае і пацярпела сіяха, трава-елка, бабон і хвощ, згубіў сваю першую зелянь і ча-рот — стаў палавым, нават паліжыць.

Я ведаю, што там тэцяца дзікія качкі, кожны раз я паляку ў зорку, або позна вецарам у мяккай дэмені іхня вывадкі. Але там тучыцца на ўвесь лес жабы, вясела і манатона, — таму і надаскучыла; шпілька ка курганнах ляняных вушраў вужы і паласочка з шышкім жваўня шэрыя галюккі. І мяне не цягне туды. Тут і сосны ніжэйшыя і танчэйшыя, тут і паласочка мэдрэяшняя. Вядома, адкуль вострае сасна на клку ў балое?

Канцоўца Ішары, і Бірзэўца — балота — астаецца ў мяне збоку. Выходжу ў высокі, гоні, здаровы, адвечы сасновы бор...

Я аблазіў дзіўкі свет, скаласаваў Наддзяткі і вярбіўся аж пад Сырніцу. Усюды — сосны адна ў адну, усюды пах смалы, спелых ягад і сасновай гары. Дзе-нідзе пад Наддзяткамі яшчэ дымчэй пагнілыя сухія ліні. Агонь дайшоў аж туды і спыніўся перад ліняй — разарой. Ён узвусь сабе. Калі таўшчэныя сосны толькі пафарбавалі камлі ў чорны колер, то маланкі паляраў. Падаўпаў, паляжыў. Зрабіўся бурм, як воўчы бок. Нават іголькі за нод пачалі асыпацца на свежае вогнашча. Але нічога. Ён ачужы, выжмае, хай толькі пойдзе дождж.

Я гляджу на неба. Але навокал лес, а над ім угары — ліняе, гарачае сонца, якое кавалі распаленага ў горне жалеза, якое кавалі катраў так, што да яго цяпер не падступіцца...

А лес ішчэ дымчэй і ці перастае праз воч. Леснікова воча патрабаў тут штодня: пырсне воча праз аблок — зноў шытае пырсне і аблокі пад Сырніцу.

Сонца, перадышчэ праз Бірзэўца, пачынае зніжацца хутчэй, нібы лес трымаў яго ў небе вяршальнымі сосна, атам ішчэ смалелі, ахвіліцы, шар пакаты дзю і зараз ён расмысліцца заважыць пырскамі нелезе ў канцы Ішары... У мяне стала ачувацца прахлада; падкрасаліся пахі балотнай тваі і тарфянога вогнашча...

Назда я вяртаюся, як і заўсёды, праз Сырніцу.

Я іду ад сасны да сасны, углядваючыся ў глыб лесу... Так мяне хочацца. Не мяне цягне. Тут штодня мільгае сваёй вышэйшай ад сонца жоўбейшай хвусцінай яна. Надзя Мая Надзя, як я стаў называць яе ў думках з вясны, калі вярнуўся з арміі. Узарот робіць людзей прыгожымі і разуменным. Як змянілася яна за тры гады... Якой прыгожай вырастае з той кволай паддучуркі-школьніцы... Я яе вышлужу, яна мая...

Але дзе ж яна? Не відаць нешта жоўтай хвусціны, не бразгае пачынка па бланшаных вядры са смалой-жывіцай, не шуршыць стамеска, удаючыся ў сэрца дрэва...

А можа яна сёння без хвусціны? Можа адлачынае, стаміжыцца, дзе на паліне? А мо' зусім не прышла на работу?

Але тут мае думкі абрываюцца. Хтосьці вынірае з-за сасны, крочыць рэзкім высокім голасам, ітосьці жоўтае мільгае ў мяне перад самымі вачыма, і мой твар завешае пакрывалам. Я сплунваю, але адчуваю, што на патыліцы ў мяне нехта хвусцінка завязла вузла. Я рэзкім рухам лабілю нечужую руку, але яна вышлужылася з маіх палыцаў, і ззаду чуецца залісты, такі знаёмы смех. Я стаю, і ні з месца. Не ведаю, што рабіць. Гэта Надзя...

Я вяртаюся ў вачэй думцы і вяртаюся а Наддзяткі за руку. Яна сміецца шыра, ад каўры, паказваючы белыя, як чэсначы, зубкі і кругленькія ямачкі на ружовых шчокіх... Яна радуецца хутчэй не мне, а таму, што ёй так лёгка ўдалося залапаць мяне, непаваротлівага і на гэты раз.

— Дзе ты учора была пажарам, змоўца? — сміюся і я, адкідаваючы рукою доўгую пасму рэзкіх валасоў, якая звісла мне на лоб аж да носа. Мне здаецца, што гэта хоча зрабіць Надзя... Але чаму я, дурнін, апаздзіў яе?

— На Каронкі выбрала тарніці... — Чаму ж ты не бегла бараніць? — Цібе? — перабівае яна мяне і зноў сміецца. — Я ведала, што такі мядзведзь ад агню сам уратаецца...

Гэта яна так пра мяне. Я лаўлю позірк. У ім — гарзліваць, нават адзірысты выклік...

— Ах ты, кажа, — я наступаю на яе і хачу злаціць за руку, але бацька, як яна пацігнулася да стамескі, што стала пераўтвараць у дэмані, я зірнуў на доўгую і ёмка заленую смалой сасновую ручку і адсочыў убок. Мы абое засмяліся.

— Пойдзем. Памажы мне данесці да скляпка вядра, яно поўнае...

Я ведаю, што гэта вядра было падыраўтавана спецыяльна да майго прыходу, як пааўторка, як і тыдзень назад. Цяжка, паўноччае аж па пачатку. Пуды два, найнячай, Надзі было радасна глядзець, як я лёгка беру гэта вядра і, не перамяняючыся, несю аж да зямлянкі на Каронкі—добраму вярсту. Яна, мне здавалася, зайздосціць тады май ёліце.

— Можна ты пакрыўдзіўся, што я не туды іду? — пытае яна, ідучы збоку і трымаючы на плячы стамеску.—Дык я ж адна не спраўлюся. Так прэ смала. У мяне ж план.

— А каб агонь павярнуў у тваё бок? — Хіба б ты да мяне не прыбег? А я першая тут бы агонь сустрала,—адказвае яна, і мне здаецца, што вочы не гарыць: «Дурань. Хто ж гэта кідае свой квартал адным, калі ў суседнім агонь палае. Ты ж ляснік. Наўжо не цімаць?»

Я пачынаю апраўдацца, пачынаю запэўніваць, што яна мае рацыю, што я ні ўмеў жарту і ішчэ і яшчэ. Ачуваю, што гавару многа і лішня. Надзя маўчыць, але ўрашчэ не можа сцірацца.

— Не лапай, мне ад багуну галава за дзень рааблелас. Ратуку ад яго няма... На Надзю і за гэта сёння не крыўдзюся. Змаўкаю, затым ціхенька, не глядзячы на яе, гавару:

— Багуны ў бары не растуць...

Яна тугае мяне за рукаво і адзірыта глядзіць у вочы. Мусяць нешта новае сказаць да яе.

— У бары толькі хвоя, смалістая хвоя,— гавару я тым жа тонам.—Багуны ж у Ішары, а да іх далёка, як і да вёскі.

— Я сама ведаю, што да вёскі далёка. Але тут з-за кожнай сасны на нас могуць паіраваць, Уважы ў лес—не тое, што ўдзвіжы ў вёску на вуліцы.—зноў той жа гарзны агоньчым з'яўляецца ў гэты пад чорнымі вейкамі. На гэты раз я позірк націраючы; відаць па вачах, што яна як бы ўсхвалявае. Затым яна апускае галаву і доўгі час ідзе моўчы. Мне здаецца, што яна за нешта дакарае сябе, можа яна за свае апошнія словы. Маўчу і я.

Здалёк паказваецца склеп. Гэта Лядная зямлянкі на ўзгорках паміж двух, сабе. Мы ідзем проста на іх. Убачыўшы зямлянкі, ачуваю, як у мяне замела рука. Мне здаецца, што ў ёй дэман: удаючыся між дрэў ужо сунеша морак. Аднак, калі мы ўвайшлі ў яе, я магу добра ўсе разгледзець. У самым кутку стаць тры маркіраваныя новыякі бочкі. Іх не скрапеш з месца рукою: паўночкі смалой-жывіцай. Яна нахвэ на ўсю зямлянку. На сучку, уторкнуты ў ствол, вісіць сэтэчка (мусяць і некрутым падвечоркам) і надзіні сівенкі жакець.

Яна прысядае мяне паставіць вядра на першую крайнюю бочку. Я стаюлю яго так, што яно нават не бразгае. У зямлянцы ціха-ціха, нека тамінаці, і нам мусяць бо-юна размаўляць, таму мы маўчым. Сто-яне дае выпрастваці, і ад гэтага мне ішчэ больш нязручна. Нават сорамна ад сваёй непаваротліваці.

Надзя дастае сэтэчку і аправае жакець. Яна марудзіць: у яе нешта не ладзіцца з рукавом. Я сачу за ёй, але яна баіцца падняць на мяне вочы. Што з майё дзіўчынкай? Здаецца, насупіўся яе твар...

І тут нечым ціплым і хмыліным павяла я на мяне, азедаці, з усёго лесу. Я гляджу на Надзю... Я ўпываю ў яе вачыма: у не твар, у вочы, у шыю, у грудзі. Я не ведаю, што са мной. Такой прыгожай і такой сваёй і ўбачы і ачуць не толькі тут. Я п'яно, нібы ўпернію пахоўшым багуну. Я хачу наблізіцца да яе, абніць такі аграбны і такі гніўкі стан... Абічы мошкі, мужычскай рукой... Я ступаю... Надзя падмае спаложаны чорны вочы, адхінаецца назад да сідым, доўга глядзіць на мяне зні-мелая, затым усклівае і заліваецца слязьмі, закрываючы рукамі твар.

— Што з табой? Надзя... Надзя... — і кідаюся да яе, але яшчэ пружкія рукі далонямі ўпіраюцца мне ў грудзі.

— Я змарылася сёння. Адлічце. Я сяду. А тады пойдзем дадоу. Рука мае німошч. Спіну ломіць...—яна адрыва перастае плакаць і вышрае пальцамі вочы.

Я сяджусь ля яе на нісок, прыкідаючы плячыма да смалістай сцяны і, не ведаючы, што гаварыць, маўчу.

Сідым. Здаецца паміж на двары.

— Паслухай,—Надзя ціхенька кажа, ваче маё іма.—Дык ты ўжо даруў... Гэта я табе не тое сказала... Ші можа я ма-та толькі думала сказаць. Я на цябе сёння крычаць хвела.

Мне здаецца, што нелезе журчыць руча-ёк і я нахіляюся да яе. Яна дзенька-дзенька, нека як так заўсёды, прыхі-наецца да мяне. Я ачуваю яе, ціпную, адроготую, жадаюю...

— Я не ведаю, што казаць...—Але калі ж ты некай не такі... Холіці да мяне ко-лькі ўжо, на вачыніках не выпускаеш з рук, на вёску толькі пра нас і гаворыш. А ты мне нават ні разу не кажаў... Акульце мне знаць, што ты мне любіш. Можна ты мне толькі галаву тлуміш...—яна ўдзірае ад сваёй слоў, і я нібы працяваюся ад са-дадкага сну... Паварочваю галаву, лаўлю яе бліскачы вочы, але тут яна зноў залі-ваецца слязьмі:

— Што я нарабіла, што я нагаварыла... Я ачуваю, што разбуўся. Як суче-шчы маю Надзю. Яна не верыць, што я яе люблю, так люблю... Праўда, я ёй ні разу нічога не гаварыў... Але ж гэта зраў-мела само сабой.

Я гляджу, як уздымае каля мяне мая кветка.

— Надзяка!.. я табе воее што скажу... Яна ўзімае галаву і глядзіць на мяне такімі бліскачымі і вігготымі вачыма, што сэрца маё не т-такчае больш... Яно држыць...

— Ты мая, мая і ўсё... Я цябе даўно так клічу...—і тут... я першы палуюся да яе. Не. Гэта яна першая раўнаўла да мяне... Я лаўлю і палую яе вочы і усны...

— Калі мы выйшлі з лесу, сёння схаваўся ў тумане. Ён павалок з лёгчым ад лез-няку і павіс ка загуменні, заліваец ў шы-ты і пад стрэхі і бытаючыся ў галінах Маціцёных старых яблынь-дзіяк. Зялё-ны саснік, што ўзвышаўся ад нас злева, зрабіўся цёмным. З-за яго вынырнула ча-родка дзікіх качак і павярнуў у туман-ную лагуну. Гэта бірзэўскія—я пазнаў. На далёкім цёмна-сінім захадзе свіціла светла-чарноўная паласка. Ці не там гэта схаваўся сонца?

Мы ішлі, размаўлялі і сміяліся, і раз-мове нашай не было канца.

На ферме, якая неўзабаве вышляда з туману, пачулася бразганне вёдер і жа-воны гоман. Раптам ён абараўся.

«Глядзі, Кацярына,—парушыў дзіўна-знаёмы нам голас,—ці не тваа гэта аж цяпер з работы вяртаецца? Не пазнаеш з кім? З ляснічым нашым, а кім жа ішчэ...—мы бачылі, як жанчыны пасталі ўвайшлі ў наш бок.—Ты глядзі, баба, прыглядзіся, каб саваго не спавізіліся за-прыгядзіся, Хая ўсё адно для мяне. Сваціш жа буду. Па мужыку ж я ашча радая...»

«Гэта ўжо не я кірыць? Павяртаці дзеці, даўку богу, з м, Верачка, паста-раў...—я не ўважыў, што гэта сказаў, на-дзіна маці, ці хто другі з жанчын: на ферме зноў падняўся вярхал. Спрачаліся, каму колькі год. Па тым, якімі заўзятымі былі спрычкі, адчуваўся, што кіхто з жан-чыне не хачеў старць.

Як добра, што ўсё гэта чула Надзя. На загуменні мы расталіся, і я аддаў Надзі не сэтэчку. Рассталіся моўчы, неха-ці. Развіталіся вачыма. Тут блізка было да роздзілі і Надзя гачосці сёння саро-мелася.

Я глядзеў аж пакуль яна не схаваўся ў тумане за нейкай пукэй. Яна, мая Надзя. Я ішоў сваім гародам, ішоў барозною ля плоту па бульбянішчы і ачуваў, які я малды і бадзёры. Пыл з-пад ног асцяду па росны ўмежак...

«Паважаныя сябры! Прыміце маю сар-дэчную падзяку за Вашы віншаванні і доб-рыя пажаданні з вышэйшымі сямінацігод-дзя з дня майго нараджэння. Нима сумне-няў, што і надалей прыкладу ўсе свае сілы на ўмацаванне дружбы паміж нашымі на-родам і ўмацаванне літаратурных сувязей паміж намі. Шчыра Ваш Людміл Станяў. Сафія, 23 лютага 1958 г.»

«Літаратура і мастацтва» выходзіць два разы на тыдзень: у сераду і суботу.

АТ 00738

СПРАВЫ КАМСАМОЛКІ АЛІНЫ ЮРЧАНКІ

рыстаецца літаратура па сельскай гаспа-дарцы. Гэтаму спрыяла калектыўнае абмер-каванне кніг. Аліна з канферэнцыяй на-томе «Перадвышчы высокіх падоў ма-лака» і адбылася ў нашым калгасе.

Аліна нарабілася з ветэрынарным ура-чом Лёўбай Матвеевай. Яна ахвотна зга-дзілася дапамагчы правесці канферэнцыю. На жывёлагадоўчых фермах павесці аб'я-вы, спіс літаратуры, якая была ў біблі-ятэцы. Гэтыя кнігі разаслалі па фермах.

На канферэнцыю прыйшлі больш 90 чы-тачоў. Выступілі ветэрынарны ўрач Л. Матвеева і загадчык фермы буйнай ра-гатай жывёлы Іван Балай. Яны расказа-лі, як перадачы калгасу краіны змагаюцца за павышчэнне вытворчасці малага і мяса. Робітні фермы Іліш Кунішвіч кртыка-ваў спецыялістаў сельскай гаспадаркі, і-ражыў Вароніцкай МТС за тое, што яны не ўсё яшчэ робяць для павышчэння пр-дукцыйнасці працы ў жывёлагадоўлі, не спытаюцца з механізацыяй працэсіх ра-бот.

Канферэнцыя дапамагла калгаснікам аваладаць перадавымі металічымі пры-ямі.

Аліна Юрчанка трымае цесную сувязь з актывам, інтэлігентнай, якія дапама-гаюць ёй у працы.

Бібліятэкара — актыўны арганізатар калгаснай мастацкай самалейнасці.

Вароніцкая сельская бібліятэка дзейна рухецца да дна выбару ў Вярхоўны Са-вет Саюза ССР. У паміжкані створаны агітпункт. Тут часта наладжваюцца гута-ркі і даклады.

Аліна Юрчанка — дэпутат Вароніцкага сельскага Савета. За адвужную работу і добрую прапаганду кнігі сярэд насьля-цітва яна неаднаразова атрымлівала пр-міі ад абласнога ўпраўлення і раённага ад-зела культуры.

А. БОРСКІ, загадчык клуба калгаса імя XX з'езду КПСС Ветрынскага раёна.

Лаўрэаты Усесаюзнага конкурсу

У Маскве праходзіць канцэртны атыстаў эстрады—удзельніца Усесаюзнага кон-курсу. У канцэртны выступілі сціх малых артыстаў, якіх прыхалі з усіх канцоў на-рэй Радзімы. Члены журы прадлежалі звыш 300 нумароў разнастайных жанраў. Калі 90 нумароў длабрава да прагляду ў трэцім, заключным туры.

Прадстаўнікам Беларускага—Балісты В. Ка-ралаву і артысту Ю. Філімонаву прусу-джаны званы Лаўрэатаў конкурсу і ды-плом ІІ ступені. В. ВАГЕНСБЕРГ,

АДРАС РОДАКІНІ: г. Мінск, вул. Захарова, 19. Тэлефон: прыёмнай рэдакцыі — 3-24-61, намесніка галоўнага рэдактара — 3-25-25, аддзела літаратуры — 3-22-04, аддзела мастацтва — 3-24-62, аддзела культуры — 3-21-53.

Друкарня імя Сталіна

На пасяджэннях прэзідыума СП БССР

На чарговым пасяджэнні Прэзідыума СП БССР вырашана правесці ў пачатку красна-віна чаргавы пленум праўлення Саюза пісьменнікаў БССР. З дакладам аб выніках чаргавога пленума Саюза пісьменнікаў БССР і задачах беларускай літаратуры ў сувязі з падрыхтоўкай да саракагоддзя БССР на рэспубліканскім пленуме выступіць намеснік старшыні Саюза пісьменнікаў БССР І. Шамкіна. Булае таксама разгледжана пытанне аб скліканні чаргавога з'езду Саюза пісьменнікаў БССР. Па гэтым пытанню выступіць старшыня Саюза пісьменнікаў БССР П. Броўка.

Зацверджаны планы работы Прэзідыума і творчых секцый Саюза пісьменнікаў БССР на сакавік, красавік і май г.г. Пасяджэнні Прэзідыума і секцый будуць прысвечаны пытанню пераказу з братніх літаратур аб рабоце з літаратурнай моладдзю часо-піс «Малалосці» разгляду пераў у газе-тах і нарысаў у часопісе «Беларусь». У дру-гой палавіне мая ў рэспубліцы адбудзецца тыдзень літоўскай літаратуры. Ужо паче-рваецца падрыхтоўка да тыдня.

У творчых секцыях будуць абмеркаваны новыя кнігі беларускіх пісьменнікаў, пера-казаны з польскай паэзіі. Паўты сустрачэння з кампазітарамі і абмеркаваны пытанне аб масавай беларускай песні, выдучы на Ставіградскую ГЭС. Разам з крытыкамі пісьменнікамі наладзіць дыскусію: «Паэтычна-нагі і рэалізм». «Паэзія і выступленні крытыкаў аб ёй на старонках газеты «Лі-таратура і мастацтва», «Сюжэт і кампазі-цыя» раманаў.

Дзямі Прэзідыум заслухаў інфармацыю І. Шамкіна аб нарадзе ў Віленскае па аб-меркаванні публіцыстыкі, крытыкі і нары-саў у часопісах «Прыбыткі і Беларусі». Прэ-зідыум ухваліў работу на нарадзе дэлега-цыі пісьменнікаў нашай рэспублікі. І. Гу-рскі, А. Кулакоўскі, А. Валюцін, А. Бачма, П. Броўка, якія выступілі ў спрычак, унес-лі практычныя прапановы па палішчэнню работы часопісаў і арганізацыі творчай дзейнасці іх рэдакцыяў.

З 23 сакавіка, а час вясновых канікула, Прэзідыум СП БССР разам з ЦК ЛКСМБ правадзіць у рэспубліцы «Тыдзень дзіцячай кнігі».

Прэзідыум абмеркаваў пытанне аб ме-муарных і гістарычных творах, наадукаван-ня ў часопісе «Полымя» за 1957 год. Да-кладчык Я. Скрыган адзначыў, што мінулы год быў юбейным, таму тэма Кастрыцкага былі прысвечаны многія творы і артыкулы, змяшчаны ў часопісе. Але ўсё ж, на думку дакладчыка, гэты жанр распрацоўваецца ў беларускай літаратуры пакуль што слаба. Больш глыбокае раскрыццё ў творах, якія былі змяшчаны ў «Полымя» ў мінулым го-дзе, атрымала тэма партызанскага руху ў Беларусі ў час Вялікай Айчыннай вайны (раман М. Лынькова «Веканомны дні, апаляваны першы, нарысы»). Шкаўныя творы напісаны аб рэвалюцыйным мінулым Заходняй Беларусі (аповесць А. Бажко «Берасянь», опера дэбютант «Дзеясці-на» А. Бачмы). Тэма рэвалюцыйнага міну-лага звайшла адлюстраванне і ў драматур-гі («Савіт з Усходу» П. Габекі і «Галоў-ная стаяўка» К. Губарэвіча). Докладчык зрабіў крытычныя заўвагі аб драматычных творах. Ён таксама адзначыў, што часо-піс «Полымя» мае шэры вонкавы выгляд, у ім, у адрозненне, скажам, ад часопіса «Малалосці», не знойдзены разнастайныя цікавыя раздзелы і рубрыкі.

Слухаючы інфармацыю Я. Шамкіна і па-вядзенне начальніка Галоўнага ўпраў-лення па справах мастацтваў А. Паратана да кам-пазітарскай арганізацыі за інтэлігентнае стаўленне да жанраў харавоў і інструмен-тальнай народнай музыкі малых форм.

Слухаючы інфармацыю Я. Шамкіна і па-вядзенне начальніка Галоўнага ўпраў-лення па справах мастацтваў А. Паратана да кам-пазітарскай арганізацыі за інтэлігентнае стаўленне да жанраў харавоў і інструмен-тальнай народнай музыкі малых форм.

Прэзідыум вырашыў адзі з бліжэйшых пленумаў праўлення Саюза пісьменнікаў БССР прысяціць разгляду рэвалюцыйна-гістарычнай тэмы ў беларускай літаратуры. У члену Саюза пісьменнікаў БССР пры-няты пэст Ул. Дубоўка і адноўлены ў пра-вах члена СП БССР пэст Ул. Хадмыка.

На Украіне выданы зборнік гумару беларускіх пісьменнікаў і мастакоў. На здымку: вокладка кніжкі.

У тэатрах і канцэртных залах

З кожным годам культурнае жыццё пра-цоўных сталіцы Беларусі становіцца ўсё больш аэўшчым і цікавым. Тут праючы чатыры тэатры, многа клубы і кан-цэртныя залы. Акрамя тэатральных і кан-цэртных калектываў Мінска, у сталіцы часта выступаюць майстры мастацтва Літвы Латвіі, Грузіі, Туркмені, Расійскай Фе-дэрацыі. Выступаюць на беларускай сцэне і замежныя госці—артысты Польскай, Вен-герскай, Чэхаславацкай народных рэспуб-лік.

Багатым будзе культурнае жыццё Мінска на наступным тыдні. Тэатр імя Янкі Ку-палы пакажа спектаклі «У пхім завулку», «Вогненны мост», «Шлоп по сакрэту», «Ліса і вінаград». У тэатры оперы і балету мо-жна будзе паслухаць оперы «Садок», «Ма-нона», «Траігуны». У апошняй прымае ўдзел салістка Варшавскай оперы А. Балюкоў-ская. Яна выступіць і ў тэатры Вілюці.

Вялікі канцэрт сімфанічнага аркестра выдучыць артыст Беларуска-філармоніі.

На гастролу ў Мінску знаходзіцца кал-ектыв Лёніградскай оперы. Ён пакажа спектаклі «Марскі вузел», «Мая Гоэль», «Мадмуэль Нітуш». Прыехаў у сталіцу Беларусі калектыв артыстаў Украінскай эстрады.

Група беларускіх мастакоў атрымала цікавы заказ — на сценах фаль тэатра оперы і балетаў зрабіць малюны: сцэны з оперы і балетаў, пастаючы якіх ажыццявіў калектыв тэатра. Вырашана зрабіць ішчэ фрэска на матывах спектакляў «Дзяўчына з Палесся», «Кінь-возера», «Дзяткіна Ані», «Дэман», «Садок», «Лебядзінае возе-ра». Для іх выканання прызначаны ма-стакі І. Давыдовіч, Я. Зайцаў, Я. Шхановіч, М. Біліч, І. Ахрэмчык, Н. Воранаў. Вы-кананне работ звязана з радкам п'яжасцей. Уваж хай б тое, што вышыня фрэскі —

больш пачі метраў, і мастакі працуюць на ладомстах.

Вялікую цікавасць уаўляе фрэска па ма-тывах оперы «Дзяўчына з Палесся». Яна ўваскрэсае падзеі Вялікай Айчыннай вай-ны, расказвае пра мужнасць беларускага народа ў барацьбе супраць гітлераўскай захопніка. Добра распрацаваў тэму «Дэ-ман» мастак М. Біліч.

На здымку: мастак Я. Шхановіч працуе над фрэскай па матывах балета «Кінь-во-зера».

Фота Ул. Крука.

Дзелавой размовы не атрымалася...

На адкрытым партыйным сходзе ў Саюзе кампазітараў БССР

Ва ўсё творчых арганізацыях рэспублікі ўжо канкрэтна думою над тым, як лепш сустрыць чым адначыць саракагоддзе з дня абвешчання Савецкай улады ў Бела-русі. Пытаннем падрыхтоўкі да святкаван-ня гэтай анямальнай даты быў прысвечаны 12 сакавіка адкрыты партыйны сход ў Саюзе кампазітараў БССР. Старшыня праўлення Саюза Я. Цікоцін інфармаваў сход аб падрыхтоўцы ў творах членаў выхаванай кампазітарскай арганізацыі на быгчы год. І калі ўжо ітэр вядома, якія новыя нацыянальныя творы ўбачыць да юбейна святла рампы ў оперным тэатры, дык ішчэ творчыя калектывы пакуль толькі шэпаць сабе імчынымі назаемі: можа і для іх беларускія кампазітары на-пішут што-небудзь свежае і арыгінальнае.

Многія нашы кампазітары падалі заўва-гі на напісанне буйных сімфанічных твораў праграмага і непраграмага характару, на стварэнне камернай музыкі. Так, напры-клад, Я. Цікоцін працуе над Пятай сімфані-чнай, Я. Глебаў — над Першай, некаторыя аўтары пішучы уверцюры, Д. Камінскі — партыяныя распольды. Але ішчэ ж пры гэтым забарані і пра ўзнаўленне раз-дзяду такіх калектываў, як аркестр на-родных інструментаў, харавая капела, на-родны хор.

Зусім справядлівым быў на сходзе пр-рош Г. Цітовіч і І. Жыноўча да кам-пазітарскай арганізацыі за інтэлігентнае стаўленне да жанраў харавоў і інструмен-тальнай народнай музыкі малых форм.

Слухаючы інфармацыю Я. Цікоціна і па-вядзенне начальніка Галоўнага ўпраў-лення па справах мастацтваў А. Паратана да кам-пазітарскай арганізацыі за інтэлігентнае стаўленне да жанраў харавоў і інструмен-тальнай народнай музыкі малых форм.

Перш за ўсё, заўвагі ад кампазітараў абраўся, па сутнасці, выкладаю. Аднак сакарат праўлення Саюза М. Пігулеўскі даў кампазітару літаральна нахладу або гаварыў з ім па тэлефоне, запісваючы ўсё, што толькі яны маглі яму назваць. У выніку ў лік заявак трапілі нават дум-чынныя работы студэнтаў-выпускнікоў кам-пазітарскага аддзялення кансерваторыі

З замечнай пошты

МАСТАЦКІЯ ВЫСТАВЫ ў ПОЛЬШЧЫ ў 1958 г.

Цікавым і шматгранным аб'яе быць культурнае жыццё Польскай Народнай Рэспублікі ў 1958 г. Будучы арганізаваны шматлікія выставы, мэта якіх—шырока па-пулярызавачь сучаснае польскае мастац-тва.